
Učedník a pyramida orků

Fletcher otevřel oči, ale kolem něho stále panovala tma. Zasténal a štouchl do Ignatia, který měl roztažené drápy jedné nohy opřené o jeho bradu. Démon protestoval ospalým zavrněním a pak se sesunul na studenou kamennou podlahu.

„Dobré ráno... nebo co vlastně je,“ zamumlal Fletcher a rozsvítil bludičku. Visela ve vzduchu jako maličké slunce a pomaličku se otáčela.

Místnost zalévalo chladné modré světlo, jež odhalilo těsnou celu bez oken, vydlážděnou hladkými kameny. V rohu se skrývala latrina, prostá díra do země přikrytá otlučeným plátem břídlíce. Fletcher upíral oči na velké železné dveře vsazené v protějšší stěně.

Jako by to sám přivolal, ozvalo se rachocení malé klapky na spodku dveří a ruka v rukavici od kroužkového brnění šátrala po prázdném kbelíku postaveném u dveří. Následoval bublavý zvuk, kbelík se vrátil do cely a tentokrát v něm šplouchala voda. Fletcher s očekáváním pozoroval klapku, a když slyšel ozvěnu vzdalujících se kroků, zasténal.

„Tak zase žádné jídlo, bráško,“ zanařikal Fletcher a poškrábal schlíplého Ignatia pod bradou.

Nebylo to nic neobvyklého; někdy se prostě žalářík neobtěžoval přinést jídlo. Fletcherovi kručelo v žaludku, ale nevšímal si toho a sáhl po kousku kamene, který ukládal vedle lůžka, aby do stěny vyryl další čárku. Bez přístupu denního světla sice bylo obtížné odhadovat čas, ale usoudil, že mu jídlo a vodu – či někdy jen vodu, jako dnes – přinášeli jednou denně. Nepotřeboval počítat stovky čárek na stěně, aby zjistil, jak dlouho je tu zavřený – věděl to z paměti.

„Jeden rok,“ vzdychl Fletcher a znovu se uložil na slámu. „Všechno nejlepší k výročí.“

Ležel a uvažoval o důvodu svého uvěznění. Všechno začalo oné noci, kdy ho Didric, jeho nepřítel od dětství, zaskočil v kryptě a pokusil se ho zavraždit, vychloubaje se plány svého otce na přetvoření celé vsi Kožové na věznici.

A pak se jakoby odnikud zjevil Ignatius, popálil Didrika a zajistil tak Fletcherovi čas k útěku. Malý démon už v prvních okamžicích jejich svazku riskoval vlastní život, aby zachránil ten Fletcherův. Potom se z jeho pána stal uprchlík, protože Didrikova rodina by obětovala cokoli, jen aby proti němu vykonstruovala obvinění z pokusu vraždy. Jedinou Fletcherovou útečnou bylo, že kdyby se ta událost neodehrála, možná by se nikdy nedostal na Vokanskou akademii.

Skutečně už jsou to dva roky, co mu do života vstoupil Ignatius a on poprvé vkročil do starobylého hradu? Na poslední chvíli, které tam strávil, si vzpomínal s naprostou přesností. Jeho nejlepší přítel Othello si vysloužil uznání generálů a přesvědčil ostatní trpaslíky, aby se nebouřili proti hominské říši. Sylva upevnila mír mezi svou elfskou rasou a lidmi a dokázala, že ona sama i ostatní elfové mohou být cennými spojenci. Dokonce i Seraf, první člověk prostého rodu, který byl po více než tisíci letech povýšen do šlechtického stavu, udělal během závěrečného turnaje na ostatní šlechtice náramný dojem. Snad nejlepší bylo to, že úklad Forsythů směřující k vyvolání nové války proti elfům a trpaslíkům, aby mohli vydělávat na dodávkách zbraní, úplně zkrachoval. Až potud se všechno výborně zdařilo.

Dokud se nepřihlásila Fletcherova minulost, jež ho přece jen dohonila.

Ignatius na něho zamrkal jantarovými očima jako sova, protože vycítil sklíčenost svého pána. Štouchal ho nosem do ruky. Fletcher se po něm náznakem ohnal, ale démon se plácnutí vyhnul a štípl ho do špičky prstu.

„Dobrá, dobrá.“ Fletcher se na rozverného démona usmál, protože bolest v prstu ho vytrhla z truchlivých úvah. „Tak se vrátíme k tréninku. Jaképak kouzlo budeme cvičit dnes?“

Sáhl pod hromádku slámy, která mu sloužila jako matrace, a vytáhl dvě knihy, díky nimž se celý rok udržoval při zdravém rozumu. Netušil, kdo je tam pro něho ukryl, ale věděl, že tím neznámý podstupoval velké riziko. Fletcher byl tajemnému dobrodinci nadosmrti vděčný – bez knih by se nudou zbláznil. V malém prostoru cely se nedalo vymyslet příliš her, kterými by se s Ignatiem zabavili. Prvním svazkem byla standardní učebnice zaklínadel, stejná, jaké používali při Arkturových lekcích. Tenká kniha obsahovala jen několik set symbolů a popis řádné techniky k provedení zaklínadla. Do

té doby je Fletcher znal jen zcela povrchně, jen aby prošel u zkoušky – soustředil se tehdy na zdokonalování čtyř hlavních bojových zaklínadel. Teď byl schopen z paměti načrtnout všechny symboly popsané v knize a vyvolat zaklínadlo i ve spánku.

Druhý svazek byl naopak tak silný, že ten, kdo ho zde ukryl, z něho raději stáhl kožený obal, aby se kniha dala ve slámě snáz ukrýt. Byl to deník Jamese Bakera, kniha, která stála na počátku Fletcherovy cesty k vyškolení válečným mágem. Na jejích stránkách objevil víc než deset nových zaklínadel, pečlivě opsaných zemřelým invokátorem ze stěn starodávných orckých ruin. Navíc Baker studoval desítky orckých démonů, podrobně specifikoval jejich relativní moc, schopnosti a statistické údaje. Teď už byl Fletcher také takovým expertem. Snad nejzajímavější bylo, že Baker zapsal do deníku všechny své poznatky o orcké kultuře, včetně strategických postupů a užívaných zbraní. Tento ohromný poklad znalostí Fletcher zhltal za několik dnů, aby vzápětí začal číst znovu a pátral po detailech, které mu snad mohly uniknout.

Jedině tyto dva svazky mu dávaly zapomenout na ohlušující ticho vnějšího světa. Každou noc se mu zdálo o přátelích a přemýšlel, kde teď asi jsou. Svádějí boje na frontové linii, zatímco on hnije v podzemí? Nezabil je snad orcký oštěp nebo Forsythova dýka?

Nejtrýznivější ze všeho však bylo vědomí, že jeho adoptivní otec Berdon je tak blízko něj, ve vesnici nahoře nad zemí. Dobře si pamatoval, jak přijel uprostřed noci s vězeňským transportem do Kožové. Vyukukoval škvírami v obrněném voze v zoufalé snaze zachytit pohledem dům, kde prožil dětství. Než se však stačil pořádně rozhlédnout, jeho věznitelé mu přetáhli přes hlavu pytel a odtáhli ho od stěny vozu.

Fletcher znovu upadl do nešťastného mlčení, takže Ignatius neklidně zavrčel a pak vyfrkl jazýček plamene, který ožehl věchet slámy na podlaze.

„Páni, to jsme dnes netrpěliví!“ vybafl Fletcher a nasměroval proud many do jednoho z potetovaných prstů. „No dobře, řekl sis o to. Uvidíme, jak se ti bude zamlouvat telekinetické zaklínadlo.“

Vypustil ze špičky prstu tenký proud many, vytetovaný spirálový symbol fialově zazářil a sloupec vzduchu nad ním se zatetelil. Ignatius začal couvat, ale Fletcher švihl rukou jako zlomyslný běs, ovinul energetickou stuhu Ignatioví kolem břicha a mrštil s ním vzhůru. Démon roztáhl pařáty a zaťal je do stropu, takže se na jeho pána sesypala závěj prachu. Než měl Fletcher čas zareagovat, vrhl se Ignatius dolů, ve vzduchu se obrátil jako kočka a pařáty

i hrotem na konci ocasu mířil Fletcherovi do obličeje. Chlapec se vyhnul útku jen za cenu zoufalého přetočení na zem, a když se postavil na nohy, zjistil, že v cele je opět naprostá tma. Ignatius během útoku zasáhl drápem světlušku a ta zhasla, jako by sfoukl svíčku.

„Takže ty to chceš hrát takhle,“ zamumlal Fletcher a převedl tok many do ukazováčku, na němž neměl vytetovaný žádný symbol. Tentokrát načrtl ve vzduchu jeden ze vzácnějších symbolů, které našel v Bakerově deníku. Otočil prst tak, že si mířil přímo na obličej.

Symbol kočičího oka vypadal téměř přesně jako skutečné oko kočky, tenký ovál uvnitř kruhu. Vytrvalým zkoušením a přes četné nezmary se naučil toto zaklínadlo, které nemělo žádný efekt, dokud mu na sítnice dopadalo nějaké světlo.

Svítilí symbol a po chvíli následující žluté zablesknutí prozradily jeho pozici, ale Fletcher se překulil na stranu, takže se Ignatiuovi ztratil. Cítil, jak se mu oči pomalu přeměňují a zorničky protahují v kočičí štěrbiny. Za chvíličku se Fletcherovo vidění rozjasnilo a zahlédl Ignatiuův obrys, jak se krade k pánově dřívější pozici, jako když lev sleduje gazelu. Démon sice viděl ve tmě daleko líp než jeho pán, ale v cele teď panovala černočerná temnota, a tak měl i on potíže s vyhledáváním směru.

„Mám tě!“ vykřikl Fletcher, vrhl se napříč přes místnost a zavinul démona do náručí. Sesuli se na slámu a Fletcher se smál démonovu vzpurnému vrčení.

Dveře do cely se rozletěly, místnost zalilo světlo a oslepilo Fletcherovy citlivé oči. Zašmátral kolem sebe, aby schoval knihy pod slámu, ale z boku ho do hlavy zasáhla těžká bota a odhodila ho na zeď.

„Jen ne tak rychle,“ zasípал nějaký hlas.

Ozvalo se výmluvné cvaknutí kohoutku a Fletcher ucítil, jak se mu na čelo tiskne chladné ústí zbraně. Účinek zaklínadla slábl a už dokázal rozlišit mlhavou postavu s hlavou schovanou v kapuci, která se před ním krčila s elegantní pistolí v ruce.

„Jen se hni a odstřelím tě do věčného zapomnění,“ ozval se znovu chraplavý hlas, který jako by patřil člověku umírajícímu žízni.

„Tak dobře,“ řekl Fletcher a pomalu zvedal ruce.

„Ts, ts,“ zasyčela postava a přitiskla mu zbraň silněji ke spánku. „Jsi hluchý? Slyšel jsem, co dokážeš těmi svými potetovanými prsty. Drž ruce u těla.“

Fletcher zaváhal, protože v této chvíli se mu naskýtala zřejmě nejlepší naděje na útek. Střelec otráveně zavzdychal.

„Rubensi, dej mu ochutnat trošku svého žihadla.“

Fletcher zachytil jakési zatřepetání v hloubi kapuce kryjící mužovu hlavu, načež z ní vylétl jasně červený hemživec a přistál Fletcherovi na krku. Ucítil ostrou bolest a potom pocit chladu, jenž se mu rozléval po celém těle.

„Teď už na mě nebudeš zkoušet žádné triky,“ krákavým hlasem pronesla zahalená postava a vzpřímila se, takže její obrys vystoupil proti světlu pochodně, jež dopadalo do cely otevřenými dveřmi. „Mimochodem, kdepak je ten tvůj salamandr?“

Fletcher se pokusil zavrtět hlavou, ale jako by ji měl k ramenům přimrzlou. Při pronesení slov „salamandr“ se Ignatius ve slámě zavrtěl a Fletcher poznal, že se démon připravuje zaútočit. Přísným impulzem přeneseným jejich mentálním spojením Ignatiovi jeho úmysly zarazil. I kdyby se jim podařilo toho muže přemoci, Fletcher by se ani nedokázal vyplazit ze dveří cely, natož se pokusit o útek.

„Aha, tuhle ve slámě. No, tak ho drž zticha, jestli chceš, aby ti mozek zůstal v lebce. Bylo by mrzuté, kdybych tě musel zabít po všech těch přípravách, které jsme podnikli.“

„Pří-pří-připravách?“ podařilo se Fletcherovi vykótkat, přestože měl po hemživcově bodnutí jazyk ztuhlý a necitlivý.

„Na tvůj proces,“ odpověděla postava a pozvedla ruku, aby na ní Rubens mohl přistát. „Odkládali jsme to, jak jen bylo možné, ale zdá se, že tvoji přátelé jsou v posílání petic králi velice vytrvalí. Je to nepřijemné.“

Postava uložila hemživce zpět do úkrytu v kapuci, jako by se od něho nedokázala odloučit. Muž měl hladké ruce, skoro ženské, a nehty pečlivě upravené. Obuté měl boty ručně šité z teletiny a nad nimi módní kalhoty těsně obepínající nohy. Kabát s kapucí si dal ušít z černé kůže nejvyšší kvality. Fletcher z toho usuzoval, že ten mladý cizinec je hodně bohatý, nejspíš prvorozený syn nějakého šlechtice.

„Povolím ti jednu otázku a potom tě musím odvést do soudní síně. Klidně si dej na čas, ať povolí ta paralýza. Nehodlám tě k soudu nést.“

Fletcher v duchu zabloudil k přátelům, k Berdonovi a k průběhu války. Ale nemohl tušit, zda cizinec bude na takové otázky znát odpověď. Nebo se znají? Probíral v duchu všechny invokátory, s nimiž se setkal ve Vokanské akademii, ale žádný z nich neměl tak chraplavý hlas. Že by to byl Tarkin

a vymyslel na něho takovou krutou špinavost? Jedno však bylo jisté – jeho protivník bude mít navrch, dokud bude zůstat v anonymitě.

„Kdo... jsi?“ Fletcher ztuhlými rty jen velmi obtížně artikuloval prostou otázku.

Z toho, že vůbec mohl mluvit, se dalo usuzovat, že Rubens mu bodnutím vpravil do těla jen malou dávku jedu. Pořád ještě měl šanci dát se do boje.

„Tys na to ještě nepřišel?“ skřípavě odpověděl cizinec. „Tos mě ale zklamal. Myslel jsem, že už to dokážeš uhodnout. Ovšem vypadám docela jinak, než když jsme se viděli posledně, takže ti to sotva můžu vyčítat.“

Postava se znovu přikrčila a nakláněla se kupředu, až celé Fletcherovo zorné pole zakryla temná silueta kapuce. Muž ji pomalu stáhl z hlavy a ukázal obličej.

„Už mě poznáváš, Fletchere?“ zasyčel Didric.